

Cuprins

1. Septembrie 2005 Al Tifar, Provincia Ninive, Irak.....	7
2. Decembrie 2004 Fort Dix, New Jersey.....	28
3. Martie 2006 Kaiserslautern, Renania-Palatinat, Germania.....	47
4. Septembrie 2005 Al Tifar, Provincia Ninive, Irak.....	68
5. Martie 2006 Richmond, Virginia.....	88
6. Septembrie 2005 Al Tifar, Provincia Ninive, Irak.....	101
7. August 2006 Richmond, Virginia.....	113
8. Octombrie 2005 Al Tifar, Provincia Ninive, Irak.....	131
9. Noiembrie 2006 Richmond, Virginia.....	152
10. Octombrie 2005 Al Tifar, Provincia Ninive, Irak.....	164
11. Aprilie 2009 Fort Knox, Kentucky.....	182

Colecția BIBLIOTECA POLIROM este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Kevin Powers, *The Yellow Birds*

Copyright © Kevin Powers, 2012

All rights reserved

© 2013 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: © by zooK2

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1, sector 4,

040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

POWERS, KEVIN (11.07.1980)

Păsările galbene / Kevin Powers; trad. din lb. eng. de Daniela Rogobete. – Iași: Polirom, 2013

ISBN print: 978-973-46-3405-7

ISBN ePub: 978-973-46-3628-0

ISBN PDF: 978-973-46-3629-7

I. Rogobete, Daniela (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Printed in ROMANIA

Kevin Powers

Păsările galbene

Traducere din limba engleză
de Daniela Rogobete

POLIROM
2013

Doi sergenți tineri au venit repede dinspre clădire și s-au îndreptat fiecare înspre un capăt al zidului. Apoi a sosit colonelul, scund, roșcat și pășind cât de drept putea ca să pară mai înalt. Avea cu el un reporter și un cameraman. Locotenentul a schimbat câteva vorbe cu el și amândoi s-au întors către noi.

— Cum merge războiul în seara asta, băieți? ne-a întrebat. Un zâmbet larg i s-a așternut pe chip, prin întuneric.

— Bine, a răspuns Sterling cu o siguranță ternă.

Ca și când ar fi avut nevoie de confirmare, colonelul ne-a privit pe fiecare în parte, drept în ochi, până când am răspuns cu toții:

— Da, domnule, în seara asta e bine.

Chiar și în lumina intermitentă se vedea foarte clar cât de curată îi era uniforma. Mirosea a apret când s-a apropiat de noi. Și-a încrucișat brațele pe piept și a început să vorbească, iar zâmbetul de pe față i-a dispărut. M-am întrebat repede care era chipul lui real; a scos o bucată de hârtie și să înceapă să citească de pe ea, oprindu-se discret ca să se asigure că reporterul era atent.

— Filmați?

— Continuați. Prefaceți-vă că nu suntem aici.

Colonelul și-a dres glasul, și-a extras o pereche de ochelari din buzunar și i-a așezat pe nas. Unul din sergenți a venit până lângă el și i-a luminat colonelului hârtia de pe care citea, cu o lanternă mică.

— Băieți, a început el. Vi se va cere în curând să acționați cu mare violență pentru o cauză justă.

Pășea de colo-colo, iar urmele lăsate de bocancii lui în praful fin nu se ștergeau deloc. Fiecare pas era precis, iar mersul nu făcea decât să întărească și să definească urmele inițiale. Sergentul cu lanterna îl urma îndeaproape.

— Știu că nu este nevoie să spun cu ce fel de inamic veți avea de-a face.

Vocea i se schimba într-un staccato sec pe măsură ce căpăta încredere în puterea lui de a ne motiva, ca o bătă care-mi netezea cutele obosite ale creierului.

— Acesta este pământul în care-i îngropat Iona, locul unde l-a implorat pe Dumnezeu să facă dreptate. A continuat: Noi suntem dreptatea aceea. Acum, aș vrea să vă pot spune că ne vom întoarce cu toții, dar nu pot. Unii dintre voi nu se vor mai întoarce cu noi.

Atunci am fost mișcat, dar acum, când mă gândesc la discursul ăla, cel mai bine îmi amintesc mândria colonelului, cât de mulțumit era de propria-i sinceritate, cum făcea abstracție de noi ca indivizi.

— Dacă muriți, să știți un lucru: o să vă sui în primul avion către Dover. Familiile voastre vor avea parte de onoruri mai presus de oricare altele. Dacă nenorociții ăștia vor luptă, o să le-o dăm. S-a oprit, pradă sentimentalismului. Nu pot să merg cu voi, băieți, a explicat el cu regret, dar vom păstra tot timpul legătura de la centrul de operațiuni. Rupeți-le capul!

Locotenentul a început să aplaude și ne-am luat după el. Ni se spusese să ținem sub control zgomotul și luminile, dar toate se duseseră pe apa sâmbetei când venise echipa de filmare și colonelul începuse să-l imite ca un cur pe generalul Patton. Îmi dădeam seama cât de dezamăgit era colonelul. I-am privit pe ceilalți din pluton să văd dacă puteam citi ceva pe chipurile lor. Murph privea în jos la vârfurile bocancilor. Sterling asculta cu atenție, cu un genunchi la pământ, de sub păducel. Focurile din întuneric au devenit lumini care fâlfâiau dinapoia pleoapelor mele închise.

Colonelul i-a făcut semn locotenentului, întinzându-și brațul, cu palma în sus:

— Locotenente, ai dumitale sunt.

— Mulțumesc, domnule. Și-a dres vocea de trei ori. În regulă, băieți, cincizeci la sută stau de gardă în seara asta. O luăm din loc chiar înainte să se facă lumină și traversăm câmpul deschis de acolo cât suntem încă la adăpostul întunericului.

S-au aruncat câteva priviri peste umăr înspre spațiul pustiu dintre tabăra noastră și oraș. Era mult prea întuneric ca să vezi ceva, dar imaginile se conturau ca o gravură în noapte. Duhoarea morților se desprinsese dintre celelalte mirosuri ce veneau dinspre Al Tifar. Gunoaiele incendiate și canalizarea, mirosul greu de miel afumat, râul; mai presus de toate se simțea putoarea de putreziciune ce răzbătea chiar dinspre cadavre. Un fior mi-a scuturat umerii, un tremur scurt, când am sperat că n-o să calc în băltoaca grețoasă a vreunuia când vom pleca la luptă.

— Vom străbate câmpul deschis și vom merge de-a lungul drumului care înconjoară orașul, adăpostindu-ne după clădirile de la periferie. Când ajungem în livadă, ne împrăștiăm de-a lungul șanțului de aici.

A arătat înspre o hartă luminată de un baton fluorescent verde deschis. Acesta indica o linie îngustă pe pământ, în spatele căreia se îngrămădeau niște case, la nici douăzeci de metri de primii copaci din livadă.

— Aveți întrebări?

— Și pe urmă? a întrebat cineva.

Locotenentul s-a uitat timid la colonel, și-a mușcat buza și a spus:

— Acolo sunt ei. Intrăm peste ei.

Apoi s-a făcut liniște. Parcă măsuram cu toții distanțele pe care aveam să le străbatem în dimineața aceea. Cotiturile drumului între colțurile clădirilor, ici un zid scund, colo un container în picioare după care ne puteam adăposti. Înălțimile copacilor, destul de scunzi cât să intrăm în livadă ghemuiți, trecând printre frunze altădată încărcate de citrice și măslina, copaci plantați în șiruri atât de drepte, încât aveam impresia că am fi putut privi nestingheriți de la un capăt al lumii la celălalt. Livada era însă mult prea mare pentru asta. Încă nu știam, pentru că n-o văzuserăm din interior. Se întindea pe câteva zeci de acri, între două movile de pământ pleșuve, cu smocuri de iarbă, care coborau înspre oraș. Pământul din valea cea mică era plat pe alocuri, accidentat pe alte porțiuni; era acoperit în întregime cu pomi fructiferi bătrâni, cu ramuri altoite de două, trei ori.

Vocea colonelului ne-a atras atenția:

— O să aruncăm obuze în groapa aia de șobolani două ore, înaintea zorilor. O să sfărtece pomișorii de colo când o să ajungeți la ei. Ne bizuim pe voi, băieți. Poporul american se bizuie pe voi. S-ar putea să fie cea mai importantă faptă din viața noastră.

I-a luat pe cei doi sergenți și pe cei doi reporteri pe care-i adusese cu el și au șters-o de lângă zid, tropăind înapoi către intrarea din față a clădirii. Am auzit mașina pornind. L-am auzit întrebându-l pe reporter cum arătau cadrele trase și dus a fost.

— Rahat, a spus Murph.

— Ce?

— Chiar crezi că ăsta e cel mai important lucru pe care-l vom face vreodată, Bartle?

Am răsuflet.

— Sper că nu.

Locotenentul s-a așezat iarăși pe scaunul său. Cârâitul și bâzâitul înfundat al stației se auzeau din nou. Vântul părea să se întetească puțin și am privit din nou focurile de pe dealuri. Părea speriat și obosit și-și freca mica pată de pe față cu vârfurile a două degete. Tot uit că nu era decât cu câțiva ani mai în vârstă decât noi ceilalți, avea douăzeci și trei sau douăzeci și patru de ani, bănuiesc. Niciodată n-apucasem să întreb. Deși părea mai în vârstă, ca Sterling, și se și purta ca atare sau poate că doar îi dădeam noi câțiva ani în plus pentru că făcuse lucruri pe care noi nu le făcuserăm: băuse la petrecerile din facultate cu fete destul de nebune să dea buzna într-o cameră străină doar pentru că prietenii lor le spusese că n-au tupeul și condusesse o mașină nou-nouță.

— De câte ori am mai trecut prin livada aia, prin orașul ăsta, domnule? a întrebat un cadet din divizia a treia.

— Noi, armata?

— Da, domnule.

— Cu asta de trei ori.

— De fiecare dată toamna?

— Da, se pare că ne batem pentru orașul ăsta în fiecare an.

M-am gândit la războiul în care fusese bunicul meu. Ei avuseseră destinații și țeluri precise. Cum o să mărșăluim a doua zi în soarele dogoritor peste câmpiile din răsărit. Ne vom întoarce într-un oraș care purta războiul ăsta an de an; un alai lent, sângeros, la început de toamnă, pentru a marca schimbarea anotimpului. O să-i gonim. Întotdeauna i-am gonit. O să-i omorâm. Ei vor trage în noi și ne vor mutila membrele în explozii și vor fugi spre dealuri și văi, înapoi pe străduțe și în satele prăfuite. Apoi se vor întoarce și o vom lua de la capăt, făcându-le cu mâna când se vor sprijini

de felinarele de pe stradă și de copertinele verzi desfășurate, în vreme ce-și beau ceaiul în fața magazinelor lor. Când vom patrula pe străzi le vom arunca bomboane copiilor lor, cu care ne vom lupta toamna, peste vreo câțiva ani.

— Poate c-o să devină o sărbătoare anuală, s-a enervat Murph.

Sterling și-a părăsit locul de lângă păducel, unde își curățase și își încărcase armele, lipindu-le componentele libere și pe cele mobile cu bandă adezivă ca să nu facă zgomot.

— Ia fii atent la mine, micuțule, i-a zis el lui Murph.

A sărit de câteva ori, cu mâinile în șolduri. Liniște. Nu s-a auzit decât sunetul bocancilor lui, care bătătoreau țărâna fină.

— În regulă. Bun. Bartle, vino aici, te rog.

Am mers până la Sterling și Murph și l-am urmărit pe Sterling cum lipea izolirband negru peste piesele metalice, lucioase ale echipamentului care puteau ieși în evidență reflectând vreo lumină venită de la o fereastră, când vom înainta la revărsatul zorilor. Murph stătea nemișcat, iar Sterling îi aranja echipamentul hotărât și atent. Pe chip i se citea grija. Își mușca buza, își încrunta sprâncenele, iar colțurile gurii i se lăsau ușor în jos. După ce a isprăvit, și-a trecut mâinile de-a lungul trupului lui Murph, aproape mângâindu-l.

— Ia vezi, l-a îndemnat.

Murph mi-a aruncat o privire și a sărit, ridicându-se puțin de la pământ, și nimic nu s-a mișcat, nimic n-a scos vreun sunet.

— Acum tu, Bartle.

A repetat operațiunea cu mine, cu aceeași expresie grijulie întipărită pe chip. Când am sărit, nu s-a auzit nici un zgomot, iar Sterling m-a bătut ușor peste cască.